

Preiketekst: Matt 3,13-17

Jesus kom frå Galilea til Jordan, til Johannes, og ville verta døypt av han. Men Johannes ville hindra han og sa: «Eg treng dåp av deg, og så kjem du til meg!» Jesus svara: «Lat det no skje! Dette må vi gjera for å oppfylla all rettferd.» Då gjorde Johannes som Jesus ville. Med det same Jesus var døypt, steig han opp or vatnet. Og sjå, himmelen opna seg, og han såg Guds Ande koma dalande ned over seg som ei due. Og det lydde ei røyst frå himmelen: «Dette er Son min, han som eg elsker, han som eg har hugnad i.»

Slik lyder Herrens ord.

klær skaper folk, er det sagt. Noen går kledd i kostbare klær, noen har sin egen stil, noen går moderne kledd, noen bruker eldre klær. Her er det et mangfold. Noen bryr seg mye, andre bryr seg mindre om hvordan en går kledd.

Noen steder, kanskje noen har vært på teater eller opera, der har de gjerne en ordning med garderobevakter. Garderobevaktene står klar til å ta imot ytterklær, kåper, frakker, luer og hatter. Når man kommer til et slikt sted, så må en først innom og henge av seg ytterklærne. Klær kan sikkert fortelle en erfaren garderobevakt en god del om personen som bærer dem.

Døperen Johannes som vi hørte om var på en måte som en garderobevakt. Hans jobb var å kle av folk. Års erfaring hadde lært ham mye om mennesker. Han var det vi kaller en menneskekjenner. Samtidig var han svært direkte og lite forsiktig i møte med mennesker. Han kunne kle av dem mer enn de likte. Nå var det ikke klær døperen var opptatt av å kle av folk. Men han brukte ord for å kle av alt det ytre mennesker gjemte seg bak. Ting som status, makt, penger, anseelse, yrke, og mye annet ble brukt som skjul for det som var innenfor vesten.

Døperen talte rett ut. «Ormeyngel,» sa han til fariseerne og saddukeerne, «hvem har lært dere hvordan dere skal unnsnippe den kommende vredesdom?» Han la ingenting i mellom når han avkledd folk. Om de ble sinte? Mange ble rasende. Derfor kom han til å ende sine dager ved at den fornærmede landsfyrste Herodes sin datter kom til å forlange døperens hode servert på et fat.

Døperen Johannes var veirydder. Hans oppgave var å rydde vei for Jesus, å forberede hans komme og virke. Dette var døperens livskall og oppgave. Gjennom forkynnelsen skrelte han av all den falske tryggheten og den falske sikkerheten mennesker bygde sine liv på. Han formante sterkt til å vende om for å unngå Guds vredesdom. Avkledd alle illusjoner om at en selv var bra nok til å kunne svare for seg på dommens dag, gikk en stadig strøm av mennesker til elven Jordan for å bli døpt. De lot seg kle av alt det ytre. De ble døpt til Johannes-dåpen i det de bekjente sine synder.

Da var det Jesus kom i køen av syndere. Han kom for å bli døpt av Johannes. Døperen hadde røntgenblikk. Han visste hvem Jesus var. Han hadde også sett hvem han selv var. Ikke verre enn de andre, kanskje bedre enn de fleste. Likevel, i møte med Gud holdt han ikke mål. En dåp til syndenes forlatelse? «Herre, eg treng dåp av deg, og så kjem du til

meg!» Det var nok både utropstegn og spørsmålstegn fra døperens side. Jesus svarte: «Lat det no skje! Dette må vi gjera for å oppfylla all rettferd.» Da lot Johannes det skje.

Jesus ble døpt i Jordanelven. Det var omtrent der Jordan renner ut i dødehavet. Navnet «Jordan» betyr: det som går nedover. Denne elven går ned til kanskje jordens dypeste sted, 390 meter under havets overflate. Der, på det stedet der ingenting vokser, der alt er dødt, dypt der nede gikk Jesus ned i dåpsvannet, for å oppfylle all rettferdighet. I det samme vannet som en stadig strøm av mennesker gikk ut i og bekjente sine synder, i det vannet som rant mot det døde og livløse havet, dit gikk Jesus ned av fri vilje for å gå inn i skjebnefellesskap med oss.

Omgivelsene måtte tale sterkt. Ingenting kunne leve i den sjøen dåpsvannet Jordan rant ut i. Synd og død hører sammen. Jesu vei skulle gå fra dåpsvannet med menneskehetens synd til soningsdøden på korset.

Da Jesus steg opp av vannet, ble himmelen åpnet, og han så Guds Ånd komme ned over seg som en due. Og det lød en røst fra himmelen: «Dette er Son min, han som eg elsker, han som eg har hugnad i.» Gud Fader proklamerte for all verden hvem han var som nå begynte sin gjerning i dåpsvannet. Faderen var der - røsten fra himmelen, Sønnen var der - han stod på elvebredden med vått hår, og Den Hellige Ånd - duen som kom fra himmelen.

Siden skjedde det noe med dåpen. I Johannes-dåpen måtte den dømte gå avkledd bort. I den kristne dåpen blir den dømte ikledd en ny drakt, en skinnende hvit drakt. Hos oss ser vi symbolikken i den hvite dåpskjolen. Hvitt er renhetens farge. -Ren og rettferdig, himmelen verdig, er jeg i verdens Frelser alt nu - i dåpen.

Rettferdigheten som Jesus skulle oppfylle, den fikk vi i dåpen. Røsten fra himmelen om far-barn-forholdet gjelder også for oss i dåpen, vi ble Guds barn, godtatt og elsket av Gud fordi vi i dåpen ble forenet med Jesus. I Galaterbrevet står det: «For de, så mange som er døypte til Kristus, har ikledd dykk Kristus.» Gal 3,27. I den kristne dåpen går en ikke avkledd bort, men velkledd, kledd i alt det som Gud har å gi.

Som duen kom ned fra himmelen da Jesus ble døpt, kom Den Hellige Ånd over oss og tok bolig i oss i dåpen. Den kristne dåpen er dåpen i Den Hellige Ånd. Dåpskjolen er lang. Det har med Den Hellige Ånd å gjøre. Ånden tok bolig i oss i dåpen for å skape vekst i kristenlivet. Han vil stadig skape nytt i oss etter som Guds ord får plass i våre liv. Den Hellige Ånd tok bolig i oss for å være en livgivende ferskvannskilde i et landskap som ellers kan være fattig og dødt. Ved Åndens hjelp kan selv den mest tilsaltede innsjø renses og bli til liv. I dåpen fikk vi alt dette da vi ble kledd i Jesus Kristus. Guds ord formaner oss til fortsatt å kle oss i Jesus Kristus. Dåpen gav starten og skal aldri mer gjentas. Livet sammen med Jesus er fortsettelsen.

I dåpen ble vi født inn i et fellesskap, et samfunn med Jesus, men også med hverandre. Og er vi født, og har samme Far, så er vi også søsken. I mange fall kan man velge sine venner ut fra felles interesser og meninger og annet. Men søsken kan man ikke velge. De bare er der, eller kommer.

Og en selv har ikke et eneste ord med i laget en gang. Som søsken skal vi være glad i hverandre, for vi står hverandre nær.

Jesus bruker selv et bilde på menigheten som en kropp. Han selv er hodet, de forskjellige medlemmer er ulike lemmer som armer og føtter, fingre og tær. Alle høre med. Alle har en funksjon, i mange fall en nådegave. Om et lem lider, så lider de andre med. Fellesskapet i menigheten skal være et omsorgsfellesskap. Måtte det være godt å være til stede. Måtte det være godt å vise omsorg. Og måtte alle oppleve selv å bli vist omsorg.

I dag inviterer Jesus Kristus sine venner, brødre og søstre, til måltidsfellesskap. Det er et styrkemåltid på veien. Han selv vil komme nær i brødet, i vinen. Han gir av himmelrikets gaver, nåde og tilgivelse, og kraft og styrke til å leve som kristen. Du skal få komme og ta imot Jesus i nattverdens sakrament.

Ære vere Faderen og Sonen og Den Heilage Ande, som var og er og vera skal éin sann Gud frå æve og til æve.